

benut je radiale bereik voor verbetering

commentaar adamant@adamantaal.net

OWS - RAP & RECEPTEN

Karl Marx: alle bezit is diefstal

Die uitspraak was een brug of wat te ver,
maar verdient eigenlijk nog steeds met ster
de hoofdprijs voor: te zeggen hoe het zit
met het ontstaan van rijkdom en bezit
in een enkele zin- (*volgens de man
met als oplossing de klasse strijd, dan*).

Hij zag het puur van de arbeiders kant.
Zij alleen brengen rijkdom in het land:
door met hand en hart te produceren,
met mateloze vlijt, converteren
ze werk in waarde. Dat ze zo'n klein deel
zelf incasseren, is nóg actueel.

Arbeiders hebben, georganiseerd
in bedrijven, waarin geïnvesteerd
wat zij eerder aan waarde creëerden
- nu hèt kapitaal - en wat zij leerden
vele veelvoudigen gerealiseerd
van wat totaal als loon werd uitgekeerd.

De Loonschaal was voor iedereen die werkte.
Voor bedrijven gold een kostPlus prijssysteem, en voor geïnvesteerd
kapitaal een inflatiePlus vergoeding.
Deze democratisch vastgestelde Plusfactoren werden
Zo nodig periodiek herzien, evenals de belastingtarieven.

Bedrijven werden gezien als onderaannemers van
de consument, om werkzaamheden beter en sneller
uit te voeren dan de consument zelf zou kunnen.
De Plus factor, de winst, was voor het bedrijf slechts nodig
om een financiële buffer voor mindere periodes te vormen.

De winstbelasting voor bedrijven bedroeg dan ook 100% op
het gedeelte van de winstreserve dat hoger was dan het
geïnvesteerde kapitaal. Naast de winstbelasting en
de belasting op erfenissen, was er slechts één (flat rate) belasting:
op inkomsten uit arbeid en kapitaal.

De belasting op erfenissen bedroeg 90%, om erfgenamen
te behoeden voor een arbeidsloos leven en om de
inkomstenbelasting laag te houden. De neiging kinderen
geld na te laten, werd zo omgebogen naar het streven
ze een zo goed mogelijke opvoeding te geven.

Naast verwerving van vaardigheden en kennis
was de opvoeding vooral gericht op de vorming van kinderen
tot verantwoordelijke sociale, en solidaire leden van de maatschappij.
De resulterende "partnerschap" mentaliteit
was cruciaal voor het succes van het systeem.

ParaGayanen hoefden niet full-time te werken om in hun behoeften te
voorzien, omdat ze kozen voor meer vrije tijd in plaats van voor de
aanschaf van onnodige of onnodig luxe goederen.
Als bonus, spaarde dit "consumatig" gedrag
ook nog de natuurlijke hulpbronnen en het milieu.

Dat groepsbelang eigenlijk welbegrepen eigen belang is,
en dus de intelligentste vorm van egoïsme, werd uitstekend
begrepen in deze maatschappij, mede omdat status
alleen door verdienste, en (tijdelijke) macht alleen
door democratisch fiat kon worden verkregen.

Parabel

Vijfhonderd mensen, mannen en vrouwen waren, in diepslaap, door een gerobotiseerd ruimteschip naar ParaGaya, een tweelingplaneet van de Aarde, gebracht.

Daar wilden ze een welvarende en vooral rechtvaardige samenleving vanaf de grond gaan opbouwen.

Daarom kozen ze voor democratische meritocratie als economisch en politiek systeem, met gelijke kansen, rechten en plichten voor iedereen. En met wetten die de burgers de vrijheid boden om alles te mogen ondernemen wat sociaal en ecologisch verantwoord was.

Ieder deed het werk dat hem het beste lag, en samenwerkend en samen delend, werd in de behoefte aan voeding, kleding, onderdak en andere materiële zaken, gemakkelijk voorzien. Voor 'n eerlijke beloning van ieders werk werd een ruilvoet op basis van verdienste bepaald.

De gemakkelijkste en lichtste arbeid werd met 1 Munt per uur beloond en arbeid die moeilijker en/of meer belastend was met een naar redelijkheid groter aantal munten.

Bij gebrek aan argumenten voor een hoger loon bedroeg het maximum op deze Loonschaal 7 Munt/uur.

De ruilvoet werd democratisch zo vastgesteld in het besef dat enerzijds ieders werk nodig was, en anderzijds - mede in 't gezamenlijk belang – bijzonder talent en inzet extra waardering verdienden, en ook compensatie nodig was voor de effecten van gevaarlijk en belastend werk.

Ook toen grootschalige nutsvoorzieningen en industriële en dienstverlenende bedrijven hun intrede deden, zorgde de Loonschaal voor een rechtvaardige inkomensverdeling, gebaseerd op het principe: loon naar verdienste.

Na verloop van tijd waren er uiteraard wel rijkere en relatief armere mensen, maar die verschillen waren acceptabel omdat ze vooral het gevolg waren van de keus tussen méér of minder werken, en/of tussen sparen of besteden. Mega vermogens kwamen in dit systeem niet voor.

Marx wilde met terugwerkende kracht de koek hêrverdelen en ook de macht aan het volk geven. En door de Partij werd dat ook quasi-werkelijkheid bij communistische systemen, nadat daar de Partij de Baas vervangen had.

Maar die leiding werd snel een dictatuur, doodde haar strijders van het eerste uur, faalde in haar economisch systeem en bleek een reus op voeten van leem. Zo verging het arbeidersparadijs en velen zagen daarin het bewijs

dat slechts het kapitalistisch systeem de oplossing is van het probleem mensen welvaart te brengen: vrije markt economie, waar alleman binnenharkt wat hij kan, met ook nog voor ieder kans, op de jackpot – in theorie, althans.

Schade en schande

De crisis kwam voor ieder onverwacht die nooit aan de keerzijden had gedacht van megawinst - oplichting en bedrog!

Al te naïef geloofden mensen nog dat die grote winsten konden ontstaan zonder groot verlies, ergens onderaan.

Slijters van hypotheekleningen aan mensen zonder bezit en zonder baan incasseerden onterecht commissies van banken die besloten met emissies die rommelhypotheken te lozen als nieuw derivaat voor argelozen.

Die operatie is ook nog gelukt dankzij de kopers van dit wanproduct, de collega bankiers met als kenmerk: bonus cashen voor oneigenlijk werk. In plaats van ons geld goed te beheren riskeerden zij het door te speculeren.

wordt werkelijkheid

Het tweede element is zuinigheid met grondstof, mankracht, elektriciteit en andere energie. Waar dat lukt, verlaagt het de kostprijs van elk product. De eindprijs kan evenredig lager mits ... exit van óverwinstnajaeger.

Het derde element is spaarzaamheid, dus toekomstgericht gedrag en beleid. Latere generaties mogen niet ons terecht verwijten dat wij geen biet om hun erfdeel gaven: dat we kozen om te verkwisten en gif te lozen.

Het laatste element is partnerschap: burgerzin in overtreffende trap. Ondernemers en mensen met 'n baan, klanten en producenten; allen gaan, hun inter-afhankelijke staat erkend, zich gedragen als verlicht consument!

Oikonomia

Dit oud-Grieks betekende in die tijd:
in behoeften voorzien met zuinigheid,
met spaarzaamheid en ook met burgerzin,
want als alle burgers goederen min
of meer eerlijk met anderen ruilen
hoeft in principe niemand te huilen.

Die definitie is nog valabel
eeuwen later, en wij zijn capabel
hem eigentijds te realiseren
mits we 'n paar dingen willen leren
- en vooral nalaten: want momenteel
hebben en doen wij van alles te veel.

Nu de definitie per element.
Al zijn behoeften bij ieder bekend.
ons vernieuwd economie model
gaat over échte behoeften, dat wel.
Aangepraat, fopspeen en over de top
soort behoeften, juist, die doeken we op!

Door hun abjecte graaimentaliteit
raken anderen baan en spaargeld kwijt.
Uit brutaal winstbejag, voor tig miljoen,
gokten zij met andermans pensioen.
Maar check de lijst met hun privé adres:
precies, van hen is niemand op de fles!

Daarom zouden wij hen moeten vragen
naar vermogen – en schuld – bij te dragen
aan 'n hulpfonds voor zwaar gedupeerden,
die helaas pas door hun schade leerden
dat aan hoge heren – ongecontroleerd-
niets veilig kan worden gedelegeerd!

Maar we trekken nog 'n andere les:
een aantal slachtoffers van dit exces
wilden van koers risico's niet weten.
Die gaan nu proberen te vergeten
dat gedeeltelijk door eigen schuld
de eigen hebzucht pijnlijk werd onthuld.

Ongerijmd kapitalisme –

Het kapitalistisch systeem heeft:
de levensstandaard van de meeste mensen
in de ontwikkelde landen verhoogd,
zeer velen een redelijke welvaart bezorgd
en een beduidend aantal mensen
zelfs enorme rijkdommen verschaft.

De vrijheid die het kapitalisme mensen biedt
om hun positie te verbeteren, is de motor
voor grote economische vooruitgang.
Maar gebrek aan goede begrenzing
van diezelfde vrijheid is de hoofdoorzaak
van de huidige problemen en excessen.

Want het kapitalisme heeft ook
oorlog, hongersnood, vervuiling en uitputting
van de natuurlijke hulpbronnen veroorzaakt.

Het leidt tot een steeds verdergaande
materialistische mentaliteit en tot asociaal
gedrag van mensen en ondernemingen

ingebonden door vers(e) regels

Alle, ook indirecte, gevolgen van bedrijfsactiviteit
zijn voortaan ook bedrijfs verantwoordelijkheid.
De grondslag van alle kapitalistische memen,
namelijk de vrijheid om te ondernemen,
blijft mensen meer kans op welvaart geven,
maar niet meer ten koste van andermans leven.

Bedrijven met overwinst worden extra belast.
Zo'n indirecte produktprijs politiek is gepast:
bij zakelijk succes verhindert zij het exces.
In de volgende praktijken gaat ook het mes:
windhandel, winstroutring en kartelafspraken;
we gaan daar definitief een eind aan te maken.

Alle Top-inkomens worden getoetst voortaan.
De inspanning die er in feite voor is gedaan,
in verhouding tot de inzet van alle arbeiders
en hún beloning, bepaalt het loon van de leiders.
Het premier inkomen is de limiet, IB tarieven
tot 100% corrigeren grote graai-gauwdieven.

